

Prolog

Fra en tid hvor Jellingstenene endnu lå uforarbejdede under Midgårds frugtbare muld, hvor Tor endnu kørte sin bukkevogn over himlen på jagt efter jætter og troldtøj, og hvor menneskenes skæbne afhang af gudernes luner, stammer denne beretning om krigerske mænd, viljestærke kvinder og sværdet Gram. Et sværd så eftertragtet, at det kostede flere menneskeliv end det tog.

Det fortælles at Kong Rerer, der nedstammede fra Odin, havde taget sig en dronning som ikke kunne få børn. I sorg over at se sin slægt dø ud og sit riges fremtid i ukendte hænder, anråbte Kong Rerer sin stamfader.

Odin sendte da valkyrien Hljod til Rerers kongsgård i skikkelse af en krage. Med sig bar hun et æble som hun lod falde i skødet på kongen. Denne flækkede straks æblet i to og delte det med sin hustru. Længe varede det heller ikke før dronningen blev med barn, men måneder blev til år uden at det lod sig føde.

Seks år senere da dronningen var syg af sorg over nyheden om sin mands død på en fjern valplads, forstod den vordende moder at barnet aldrig ville kunne fødes. Hun bød derfor sine folk at skære maven op og således bringe det til verden. Drengen var både stor og stærk, og det fortælles at han kyssede sin moder og tog afsked med hende før hun døde.

Kongesønnen fik navnet Vølsung, og med tiden blev det kendt viden om og udtalt med respekt af både frænder og fjender. Han arvede sin faders rige, og da han var blevet voksen dukkede valkyrien Hljod atter op i kongsgården. I sin egen skikkelse vandt hun Kong Vølsungs hjerte, blev hans dronning og fødte ham elleve børn.

Vølsungerne.

De ældste af disse var tvillingerne Signe og Sigmund hvis liv ændrede sig drastisk, da Odin fattede interesse for dem.

Sværdet fra Odin af Carina Evytt

www.tellerup.dk

Det var tidlig morgen, og solvognen var netop begyndt sin rejse over himlen med sin evige forfølger, ulven Skoll, i hælene. I Asgårds stalde var roen ved at sænke sig efter en times tid med hektisk aktivitet. Nu var Skinfaxe kommet godt af sted med fuld mave og velbørstet man, og Rimfaxe var blevet tørret grundigt af og sat på engen hvor den nu græssede.

En smal sti slyngede sig fra engen, gennem staldområdet og videre op ad en lav bakke.

Over bakkekammen sås gyldne skjoldtage, og vinden bar lyden af kamp med sig. Deromme lå Valhal: Den enorme hal hvor Midgårds faldne helte, einherjarne, boede.

Det drabelige slag fandt sted på sletten uden for portene og var en dagligt tilbagevendende begivenhed, hvis eneste formål var at underholde krigerne og holde dem i form. Når solvognen blev trukket ned i vest, ville de dræbte atter vågne til live og være klar til at æde og drikke natten igennem.

På den side af bakken der vendte mod stalden, herskede en anderledes fred. Her voksede Yggdrasil, Livets Træ: Et kæmpemæssigt asketræ der var næsten lige så gammelt som livet selv, og som var spået at skulle overleve verdens undergang; Ragnarok.

Halvt skjult i Yggdrasils skygge stod en gammel mand. Han var høj og mager, og hans ansigt var skjult under en bredskygget hat. Ud under denne vældede en flod af bølget, langt hår med samme skær som det sølv, dværgene huggede ud af Udgårds fjelde. Hans skæg der nåede ham til midt på brystet, var ligeledes gråsprængt og skinnende. Han var klædt i en folderig kappe og lænede sig til en kraftig vandrestav.

På afstand kunne man måske forledes til at tro at han var en omrejsende fortæller der måtte overleve på rigere menneskers nåde. Denne vildfarelse ville man dog hurtigt blive revet ud af hvis man

gik nærmere. Da stod det tydeligt for enhver at de grå dyr ved hans fødder ikke var skabede køtere, men sunde, velnærede ulve, og hans enlige blå øje udstrålede en sådan autoritet at selv den mægtigste høvding i Midgård måtte knæle for ham.

Dette var Odin; gudernes konge og Alfader.

Han var stamfader til mægtige guder, skaber af mennesket og kendt for sin visdom og magt. Hvis Odin kastede sit øje på en menneskelig kriger og beundrede hans mod og styrke, så kunne denne være sikker på at hans krigslykke før eller siden ville vende brat, for gudernes konge samlede sin hær i Valhal og forberedte sig på at kæmpe til det sidste imod sin forudsete undergang.

Det var nu ikke det sidste store slag der var i den gamles tanker denne morgen, men derimod noget så jordbundet som en udflugt til Midgård med Loke. At blodsbroderens eskapader til tider kunne have en slående lighed med netop Ragnarok, havde ofte sat Odins blod i kog, men i disse dage følte han sig så rastløs og uinspireret at en hvilken som helst adspredelse var velkommen.

Hans tanker blev afbrudt ved lyden af vingeslag, og to ravne dykkede ind under Yggdrasils vældige krone. Hugin og Munin: Odins øjne og ører i Midgård. De landede i græsset foran ham og hoppede lidt klodsede rundt indtil de havde fået vingerne pakket sammen.

„Vær hilset, Asekonge,“ skræppede Hugin og bøjede hovedet et øjeblik for at vise sin respekt.

Munin fulgte sin broders eksempel og tilføjede:

„Vi bringer nyt fra Midgård.“

Odin sukkede. Selvfølgelig gjorde de det. Hvad skulle de ellers lave? Det var deres eneste opgave i tilværelsen, og de udførte den med utrættelig entusiasme og dygtighed. Desværre var det længe siden at de havde bragt spændende nyt, og einherjarnes antal havde foruroligende længe været stabilt. For uden splid og kiv var der ingen faldne helte, og hvis heltene ikke faldt på valpladsen, kunne Odin ikke hente dem til Asgård. Så måtte han overlade dem til Lokes datter Hel som regerede i dødsriget af samme navn.

„Lad mig høre!“ sagde han ansvarsbevidst, men uinteressert.

„Gøtakongen Siggeir har anmodet Kong Vølsung om datteren Signes hånd,“ berettede Hugin med sin hæse stemme.

Odin brød ind før Munin nåede at tage over.

„Valkyriedatteren?“ spurgte han ærgerligt. Han havde ellers haft planer om at lade datteren følge i sin moders fodspor, men hvis hun giftede sig kunne han godt opgive den tanke. „Er Freja blandet ind i det her?“

„Næppe,“ skræppede Munin. „Pigen er rasende, og hendes respekt for Vølsung er det eneste der driver hende til Gøtaland. Hun mener ikke, gøtakongen er en Vølsunge værdig.“

„Og deri kan hun have ret,“ svarede Odin, mens et smil langsomt bredte sig over hans ansigt.

Dette bryllup var måske lige hvad der manglede for at skabe lidt fremgang i einherjarnes antal.

I det samme hævdede et brøl af rasende stemmer sig bag bakkekammen, og snart hørtes lyden af mange tunge fødder der nærmede sig i løb. Hugin og Munin fløj op og kredsede væk fra Odin, men han behøvede ikke deres hjælp i denne sag. Et øjeblik efter kunne han selv se sin samlede hær af einherjar komme tromlende ned ad bakken, mens de kastede både spyd og sværd efter en modstander der var så meget i undertal at han faktisk var helt alene.

Odin trak sig dybere ind i Yggdrasils skygge, og da manden var ud for ham, stak Alfaderen hurtigt sin vandrestav ud og hamrede den mod flygtningens skinneben. Med et hyl af overraskelse og smerte fløj manden et kort stykke gennem luften og trillede endnu en favn hen ad græsset. Et par spyd borede sig ned i jorden på begge sider af ham, men einherjarnes angrebsiver fik en brat ende da Odin trådte ud fra sit skjul og standsede dem med en håndbevægelse. Så vendte han sig mod manden der i mellemtiden var kommet på benene og var ved at børste støv af sin højrøde kappe.

„Loke? Vil du måske være så venlig at forklare hvorfor du forstyrrer mine krigere i deres morgentræning?“

Lokes gyldenbrune øjne spærredes op i forstilt forvirring.

„Mig, kære broder? Det ville jeg da aldrig vove. Er de da ikke Asgårds styrke og håb? Hvorfor skulle de lade sig forstyrre af mig?“

Odin rystede opgivende på hovedet. Han kunne forestille sig en del som den rapkæftede jætte kunne have sagt for at provokere einherjarne, men han gad ikke bruge tid på det nu.

„Jeg har ændret lidt på udflugtsmålet,“ sagde han i stedet. „Vi skal til Udgård.“

„Jamen, så lad os da komme af sted!“ sagde Loke hurtigt og viftede med hænderne mod Odins krigere. „I har vel også andet at lave end at stå her og se ynkelige ud. Hvis Hel så jer nu, ville hun invitere jer til frokost og genforening med familien.“

Han trådte hurtigt om bag Odin som var begyndt at se lysere på fremtiden. Så længe Loke kunne færdes frit blandt både aser, jætter og mennesker ville freden ikke vare ved.

F

„Signe, hvad i alverden laver du heroppe?“

Den unge kvinde der havde siddet som i trance, drejede hovedet og sendte sin broder et trist smil.

„Sigmund, du må tale med Far,“ udbrød hun som om hun havde tilkaldt ham for at give ham netop den meddelelse.

Faktisk havde hun slet ikke tilkaldt ham, og Sigmund havde brugt den sidste times tid på at søge efter hende. Han var temmelig sikker på at andre mænd ikke behøvede at klatre adskillige favne op i et træ for at finde deres søstre, men Signe havde nu heller aldrig været sammenlignelig med andre piger og kvinder. Ganske vist havde hun en kvindes bløde kurver, og hendes hænder kunne bringe lindring til selv de ømmeste muskler, men lige så blid og blød hun var af skind, var hun krigerisk og viljestærk af sind.

Signe var først og fremmest Vølsunge, og *ingen* skulle fortælle en Vølsunge hvor de måtte gå eller stå.

Med den tanke i baghovedet var Sigmund til sidst klatret op i det gigantiske æbletræ som Vølsung havde bygget sine børns storslåede hal omkring. Barnestokken som træet kaldtes, var ved jorden så omfangsrigt at det krævede to mennesker at favne det, men barken var rynket og knudret, så det var ikke svært at finde hånd- og fodfæste. Der voksede først grene når man var klatret gennem hal-

lens tag, men så bredte de sig også så langt ud at man kunne gå på dem helt ud til tagkanten.

Sigmund havde fundet søsteren på østsiden hvor hun sad overskrævs på tagryggen og stirrede mod solen. Et øjeblik havde han følt sig fristet til at snige sig ind på hende og forskrække hende, men noget ved hendes holdning havde standset ham. Pludselig var hun ikke bare hans anden halvdel som han plejede at kalde hende, men en ung kvinde som stod for at skulle giftes og rejse bort med en fremmed mand.

Hidtil havde han kun set et spejlbillede af sig selv i hende, men nu bemærkede han at selv om de havde samme lange lyse hår, så faldt hendes blankt og velplejet ned ad ryggen, hvor hans nærmest havde sin egen vilje og sjældent var på samme sted ret længe ad gangen. Hendes skuldre som han gennem den tidlige barndom ofte havde brugt som afsæt til ellers uopnåelige grene og klippehylder, syntes nu så spinkle som var de slet ikke beregnet til at bære byrder.

Han vidste at dette lå meget langt fra sandheden. Det var kun et par dage siden at hun havde slæbt deres yngste broder, den fjorten-årige Bjarke, hjem fra skoven hvor hun havde fundet ham bevidstløs efter et fald. Men hvor Sigmund med største lethed ville kunne svinge Signe over skulderen og slæbe af med hende, ville hun få problemer nok med bare at løfte ham fra jorden. Ikke at den kendsgerning ville forhindre hende i at prøve hvis han udfordrede hende.

Ømhed var skyllet igennem ham, og et flygtigt smil som Signe måske ville have betragtet som nedladende, var gledet over hans ansigt. Så havde han rystet det af sig og kaldt på hende. Nu trådte han ned fra sin gren, balancerede hen langs tagryggen og satte sig ved sin søsters side.

„Det nytter ikke,“ sagde han roligt som svar på hendes opfordring. „Far mener, Siggeir bliver dig en god ægtemand, og at det vil være kloget at knytte blodsband mellem Huneland og Gøtaland.“ Signe skulle til at protestere, men han afværgede det ved at hæve stemmen. „Du har jo også selv indvilliget i at overlade beslutnin-

gen til Far, så det er måske en kende sent at fortryde når trolovelsen er bekendtgjort, og I skal afgive løfterne om få uger.“

„Det ved jeg godt,“ indrømmede hun, „men siden trolovelsen har jeg set flere og flere onde varsler. Kragerne flyver alene, men ravnene i par, og her til morgen flækkede Tor den gamle eg ved Kong Rerers høj.“

Hun holdt inde og så afventende på Sigmund, men han kunne ikke give hende det svar som hun tilsyneladende forventede. Kun Signe havde arvet deres moders evner for trolddom og tydning af varsler, så han anede ikke hvad hendes ord betød. Alligevel var det ildevarslende nok at det bekymrede Signe, for hidtil havde hun aldrig taget fejl i sine spådomme.

Han slog beklagende ud med armene, så hun fortsatte.

„Det varsler død og ulykke over Rerers slægt hvis jeg indgår ægteskab med Siggeir. Svig og blodsudgydelser følger gøtakongen.“

„Nu er blodsudgydelser jo ikke Vølsungerne helt fremmed,“ indskød Sigmund og gnubbede sin højre skulder hvor skindkjortlen dækkede et tvillingepar af ujævne takkede ar.

De kløede ikke længere, men de ville for evigt minde ham om en rødhåret mand med et spyd. At den rødhårede aldrig siden havde tænkt på ham, var Sigmund godt tilfreds med. Spyddets od havde boret sig tværs igennem ham, og allerede inden han ramte jorden havde hans broder, Helge, trukket det fri af hans ryg og kastet det tilbage. Og Helge ramte aldrig forkert.

„Sigmund, så hør dog på mig!“ råbte Signe. „Jeg taler om en kamp hvor udfaldet er givet på forhånd, og Vølsungerne vil ikke gå levende derfra. Ønsker du så brændende at komme til Valhal, at du ikke vil lytte til fornuft?“

Hun fangede hans blik og holdt det fast. Som han selv havde hun mørkeblå øjne med et stænk af violet, men lige nu syntes det violette at træde tydeligere frem og danne sære hvirvlende mønstre der mindede ham om havets altopslugende malstrømme. Først da hun blinkede, lykkedes det ham at løsrive sig, men han måtte ryste kraftigt på hovedet for igen at kunne samle tankerne.

„Det nytter ikke, Signe,“ sagde han. „Hvis trolovelsen hæves nu,

kan vi da være helt sikre på at det kommer til kamp med gøterne. Siggeir vil aldrig acceptere en sådan skam og vil angribe Huneland med hele sin styrke.“

„Det er Far som taler der,“ udbrød hun hidsigt, men et skarpt blik fra Sigmund bragte hende til tavshed.

Sigmund sukkede svagt. Han ville ønske at han kunne gøre noget for hende, for han hadede tanken om at hun ikke gik godvilligt ind i ægteskabet, men kun et dødsfald ville kunne forhindre vielsen nu. Og når gøtakongen ankom, ville han være beskyttet af gæstefreden.

F

Signe fulgte sin tvillingebroder med øjnene fra han kom ud af hallen under hende til han forsvandt gennem porten ud af kongsgården. Så vendte hun atter blikket mod solen og stivnede, da et strålende sværd kom susende ud af den lysende skive og strøg tæt forbi hende.

Langsomt vendte hun sig for at se efter det, men det var ikke tagryggen hun så bag sig. Det var hallen under hende. Den var pyntet som til fest og oplyst af langilden, men alligevel lå der et mørke over den som hun måske mere følte end så. Hun lod blikket glide over de veldækkede langborde, folkene omkring dem og trællene der ilede til og fra med mjød og kød, men først da hun nåede Barnestokken midt i hallen fandt hun hvad hun søgte.

Det store sværd sad hugget så dybt ind i træets vældige stamme at kun fæstet stak ud.

Blå lyn snoede sig om fæstet og lyste op i sære tegn som hun ikke kunne tyde. Runer. Odins magiske tegn.

To ravne slog sig ned på jordgulvet og betragtede hende med deres sære, plirrende øjne.

„Valkyriedatter,“ hilste den ene.

„Du, som kan se fremtiden,“ tilføjede den anden. „Se Barnestokkens banesår!“

Signe så.

Hun så en mand trække sværdet fri af stammen. Så flammernes

genskær i klingens stærke stål. Så Barnestokken bløde, visne og dø.

Så stod hun på en valplads. Overalt omkring hende lå faldne krigere. Døde eller døende. Fra himlen faldt elleve sværd og borede sig ned i den blodtilsølede jord på en lang række.

Det forreste sværds fæste var omviklet med en rød læderrem, og hun genkendte det som sin faders. En stridsøkse ført af en ansigtsløs mand flækkede det tværs igennem, det brød i brand og forsvandt. En ulvinde, lurvet af alderdom, dukkede ud af skoven og fortærede de ni bagerste.

Tilbage stod et enkelt sværd. Det største og smukkeste af dem alle. Med en klinge der glødede, som var der flammer fanget i stålet og med blå lyn dansende om fæstet.

„Kun én vil stå tilbage,“ skræppede ravnene over hendes hoved, men da hun vendte blikket mod himlen, var det Barnestokkens tætte krone hun så.

Endnu var den frisk og fuld af liv som hendes brødre.

F

„Hvad skal vi egentlig i Udgård?“ spurgte Loke da de havde lagt Asgård og de ophidsede einherjar bag sig.

„Aflægge Brok og Sindre et besøg,“ svarede Odin henkastet og måtte skjule et grumt smil da Loke blegnede og førte hænderne op til sin hals og mund.

For snart længe siden havde Loke tabt et væddemål til de to dværge. Lokes indsats havde været hans hoved, og da han tabte, måtte han bruge alle sine talemåter for at forhindre Brok i at tage gevinsten. Dværge havde til sidst ladet Loke leve, men havde syet hans læber sammen så han ikke havde kunnet tale i flere uger.

En tid som aserne stadig mindedes med stor fornøjelse og mere end en anelse vemod.

„Jamen, det lyder da ... hyggeligt,“ hostede Loke nu, „men jeg kommer lige i tanke om at jeg har lovet Freja at børste hendes katte i dag.“ Han vendte omkring på hælen, men nåede ikke længere før Odin tog fat i hans krave og trak ham med sig.

„Kattene kan nok vente,“ sagde Asekongen. „Du er den eneste der ved hvor de to små hidsigpropper har deres smedje, og jeg skal bruge deres talent.“

Loke sukkede dybt.

„Og hvad er det der er så vigtigt at du vil risikere din stakkels blodsbroders hoved for det?“

Odin klappede ham opmuntrende på skulderen.

„Du kan vel holde på dit hoved mens vi er der? Jeg har netop erfaret at Signe Vølsunge skal giftes med gøtakongen. Jeg har tænkt mig at gå til hendes bryllup og må have en gave med. Og hvad giver man en Vølsunge?“

Loke smilede, synligt opmuntret.

„Hvad i alverden sidder du her og skumler for?“ udbrød Sigmund, men trak sig så hastigt baglæns ud i det fri.

Signe tørrede hurtigt øjnene og sendte ham et hjælpeløst smil. Der var kun et par dage til brylluppet, og egentlig burde hun have været ved floden for at modtage Kong Siggeir sammen med resten af sin familie, men i stedet var hun stukket af og havde tilbragt eftermiddagen i den hule, som hun og hendes jævnaldrende brødre havde bygget da de var små.

Hvordan Sigmund havde regnet ud hvor hun befandt sig, anede hun ikke, men det overraskede hende heller ikke. Det var typisk for Sigmund både at vide hvor hun var og i hvilket humør. Lige så typisk var det at han bekymrede sig nok om hende til at kaste sig ud i en eftersøgning, for derefter at komme i tvivl om hun rent faktisk ønskede at blive fundet.

„Kom bare ind!“ sagde hun og trak benene op under sig for at gøre plads til ham. „Og fortæl mig hvad jeg har i vente.“

„Han har så mange mænd med sig at det mere ligner en invasion end et venskabeligt besøg,“ klukkede Sigmund og lagde sig på maven i hulens åbning med benene udenfor. „Som om der findes en hird stor nok til at skræmme Vølsungerne.“ Han blev opmærksom på hendes ansigtsudtryk og tilføjede: „Men han er nu alligevel mere respektindgydende end de fleste mænd, jeg har mødt.“

Signe rullede med øjnene vel vidende at Sigmund ikke havde respekt for nogen anden mand end Kong Vølsung.

„Vil han i det mindste kunne give mig stærke børn?“

Sigmund så spekulativ ud et øjeblik, men lyste så op i et bredt grin.

„Så stærke som Tor. Hvis du vil have syn for sagn, så skynd dig ned til søen! De er gået ned for at bade, og hvis vi bliver i brombær-

krattet, opdager de os aldrig. Men så skal du huske at se overrasket ud når han kommer til dig på bryllupsnatten.“

Signe sukkede dybt.

„At lure overlader jeg trygt til dig. Jeg *har* set en nøgen mand før.“

F

Signe stod gemt bag en stor ask og lyttede anspændt efter Siggeirs trin i skovbunden. Hun kendte skoven bedre end han, og var overbevist om at hun ville kunne gemme sig for ham længe nok til at han mistede enhver lyst til at gifte sig med hende.

Det var endda hendes ret.

Hendes fader kunne måske nok beordre hende at knytte bånd med gøtakongen, men han kunne ikke tvinge hende. Ifølge skik og brug havde både hun og Siggeir mulighed for at bryde trolovelsen helt frem til det øjeblik hvor løfterne skulle afgives. En sådan fortrydelse var endda indbygget i vielsesritualet der altid begyndte med at bryllupsgæsterne holdt manden fast, mens kvinden løb til skovs.

Først når hun ikke længere kunne ses, blev manden sat fri, og han skulle så finde sin brud før han kunne gifte sig med hende. I de fleste tilfælde løb bruden ikke særlig langt og kom ham måske endda i møde, men hvis hun havde fortrudt, var dette hendes mulighed for at slippe væk. Havde *han* fortrudt, kunne han undlade at finde hende. Vielsen ville under ingen omstændigheder finde sted, medmindre parret kom tilbage hånd i hånd.

Signe var løbet temmelig langt før hun omsider havde kunnet overtale sine ben til at standse. Med pulsen hamrende i ørerne havde hun stået en tid og argumenteret med sig selv, inden hun tøvende var begyndt at gå tilbage. Hun kunne ikke ignorere sin faders vilje og havde det ikke været for varslerne, ønskede hun heller ikke at gøre det. Siden sin ankomst havde Siggeir flere gange søgt hendes selskab, og for hver gang var det blevet sværere for hende at holde fast i sin modvilje.

Hans navn burde være Torbjørn, havde hendes første tanke været da Sigmund helt unødvendigt havde peget ham ud blandt de ba-

dende mænd. Selv uden tøj og våben til at understrege hans position, herskede der ingen tvivl om hvem kongen var. Magten syntes at udstråle ikke kun fra hans muskelsvulmende krop, men også fra hans bevægelers dovne arrogance. Som kendte han sin egen styrke og følte sig usårlig.

Hun havde omgående besluttet at han var selvoptaget, dum og kedelig, men allerede ved deres første møde havde han gjort disse udtalte anklager til skamme. De seneste år havde Signe mødt mange mænd der havde forsøgt at imponere hende med henholdsvis muskler og lange beretninger om deres storslåede bedrifter både på valpladsen og i høet. Kun yderst sjældent forstod de at de ikke opnåede andet end at kede hende brødt. Siggeirs største bedrift var tilsyneladende at han ikke havde ofret sin aftensmad til Ægir, da denne havde rejst bølgerne mod ham på hans færd fra Gøtaland til Huneland.

„Kender du mon til søsyge?“ havde han spurgt. „Nej? Det må være Vølsunge-blodet.“

Som om det slet ikke faldt ham ind at hun som kvinde forventedes at leve sit liv på land. I det hele taget behandlede og tiltalte han hende som en ligeværdig og kunne endda huske hvad hun havde fortalt ham.

Havde hun dog bare kunnet affærdige varslerne med samme lethed som hendes familie gjorde. Så ville hun slet ikke være løbet fra ham nu. Men Vølsunge-blodet flød lige så tykt i hendes årer som i hendes faders og brøders, og deres liv var mere værd end nogen ægtemand. Derfor håbede hun nu at Siggeir enten ville undlade at finde hende eller at Tor ville ramme ham med sin hammer.

¶

Signe vovede et forsigtigt kig fra sit skjul og gav et forskrækket skrig fra sig da hun fandt sig selv ansigt til ansigt med Siggeir. Så tæt var han at han bare behøvede at række ud for at fange hende, men i stedet rakte han en tung stridsøkse frem mod hende. Det skarpe blad var sølet ind i samme rødbrune væske som hans hænder.

„Min kære hustru,“ sagde han alvorligt. „Det gør mig ondt at fortælle dig at din far er draget til Valhal.“

„Nej,“ gispede hun og trådte baglæns. Væk fra hans smilende ansigt og kolde øjne. „Vi er ikke gift endnu.“

Stærke arme greb hende bagfra, og hun skreg igen. Denne gang af sorg og raseri. Så forsvandt manden med øksen for hendes øjne, og hun hørte Siggeirs stemme i sit øre.

„Jamen Signe dog. Forskrækkede jeg dig?“

Han snurrede hende rundt, og igen stirrede hun ind i hans skarpe blå øjne. Lige nu var der et muntert glimt i dem, og selv om hun søgte, fandt hun ikke den kulde som hun netop var veget tilbage for. Forbandede varsler! Hvorfor skulle hun kende gudernes vilje når hun alligevel ikke kunne ændre den?

„Jeg var ikke klar over gøtabjørne gik på kattepoter,“ svarede hun og fremtvang et smil.

¶

„Bjarke, rejs dig op!“ beordrede Sigmund og daskede til sin yngste broder der havde sat sig i græsset og så ud til at kede sig jammerligt.

Bjarke sukkede overdrevent, men kom på benene og indtog sin plads i kredsen.

„Tror du, hun er stukket af?“ hviskede Bjarke.

Sigmund syntes at knægten lød næsten håbefuld, men måske tillagde han bare lillebroderen sine egne følelser.

„Selvfølgelig ikke,“ hviskede Sigmund tilbage. „Signe kender sin pligt. Hun ville aldrig gå mod Fars ønske, og i øvrigt kan hun godt lide Siggeir. De ligger garanteret og ...“

„Sigmund!“ snappede Hljod og bragte sin søn til øjeblikkelig tavshed med et enkelt blik.

Bjarke spruttede af grin, men kun indtil Hljod vendte blikket mod ham. Så fulgte han Sigmunds eksempel og stirrede koncentreret ned i det afsvedne græs foran sine fødder. Det varede dog ikke længe før brødrene atter løftede hovedet og udvekslede et hurtigt smil.

De stod på engen ved Kong Rerers høj. Her havde nord-Goden fra morgenstunden svedet græsset af i det rituelle solhjul, og det var på randen af dette, bryllupsgæsterne nu ventede. Goden havde i sin tid viet Vølsung og Hljod, men siden da var hans ansvar vokset i takt med hans erfaring. De seneste år havde han udelukkende formidlet kontakten til guderne, mens øst-Goden, en langt yngre mand, tog sig af kontakten mellem mennesker. Lige nu stod nord-Goden lige så ubevægelig som han havde gjort, siden Siggeir blev sluppet fri. Ud fra solens vandring bedømte Sigmund at det måtte være en times tid.

Da den gamle mand løftede armene og lyste op i et næsten tandløst smil, drejede Sigmund derfor straks hovedet mod skoven, hvor Signe og Siggeir et øjeblik efter dukkede frem. Sigmund kastede et hurtigt blik på sin søsters ansigt, men kunne ikke afgøre om hendes smil var ægte eller til ære for gæsterne.

Hånd i hånd trådte parret ind i kredsen der hurtigt lukkede sig bag dem.

Nord-Goden nikkede venligt til dem inden han begyndte sin vandring rundt om gæsterne. Hans stille nynnen blev kun afbrudt når han ved verdenshjørnerne påkaldte guderne. Da han nåede tilbage til sin oprindelige plads, standsede han atter og messede de rituelle ord:

„Kredsen er nu lukket og må ikke brydes. Kun af børn og dyr, for de ved ikke bedre. Jeg ønsker jer alle velkommen til dette bryllup.“

Fra ydersiden af kredsen gav en mand sig til at spille fløjte. En improviseret melodi som ville blive ved under hele ritualet, og som næsten altid endte med at udvikle et omkvæd som satte sig fast i Sigmunds hoved og fulgte ham resten af dagen.

Øst-Goden trådte frem og hilste parret enkeltvis inden han henvendte sig til Signe.

„Og hvilket ærinde bringer Signe Vølsunge til dette blót?“

Sigmund holdt vejret da Signe tøvede. Hvis hun fortrød nu, gjaldt det om at komme til kongsgården hurtigere end de mænd som Siggeir havde med sig på engen. I tankerne nåede Sigmund at spænde sit sværdbælte om livet inden Signe svarede.

„Jeg er kommet hertil for at indgå ægteskab med Kong Siggeir af Gøtaland. Ragnhild kan bekræfte min agt.“

Vest-Gydjen, en af Signes veninder, trådte ind i kredsen.

„På ord og ære, æresord, melder jeg, Ragnhild, mig til vidne på at dette er sandt.“

Sigmund sukkede lydløst og undlod at spekulere over om det var af lettelse eller tristhed.

F

Signe så rundt på de mange mennesker der sad bænkede omkring langbordene i Vølsungernes hal. Det var efterhånden et halvt døgn siden at hun havde ofret brød til Freja og Odin, og siden da var stemningen steget i takt med at fade og drikkehorn var blevet tømt. Folk sang og råbte så det var umuligt at få ørenlyd, og røgen fra langilden lå som en tyk tåge der sved i øjnene og slørede synet. Ingen af delene syntes nu at genere gæsterne, som vidste hvem de sad ved siden af og var overbeviste om at der næppe ville komme noget fornuftigt ud af munden på dem.

Et kærligt smil bredte sig over Signes ansigt ved synet af hendes tre yngste brødre der efter deres fagter at dømme forsøgte at imponere en flok piger med deres seneste bedrifter. Hendes blik gled videre ud på gulvet, og smilet stivnede da hun fik øje på Siggeir og Sigmund. Det var umuligt for hende at afgøre hvad de talte om, men udtrykket i Sigmunds ansigt kendte hun kun alt for godt. Hvis ingen lagde sig imellem, ville det ikke vare længe før han glemte alt om gæstefred og kastede sig over sin nye svoger. Kun for sjov, ville han naturligvis påstå, men der var en overhængende risiko for at hver eneste mand i hallen ville springe op for at deltage i morskaben.

Signe rejste sig brat, krydsede bordet og pressede sig ind mellem de to mænd. Et langt øjeblik kunne hun mærke begges hjerteslag og frygtede at hun var kommet for sent. Så trak Sigmund sig væk med et skuldertræk, og Siggeir så ned på hende.

„Jamen, det er jo min smukke hustru,“ gjaldede han og lagde begge arme om hende i en omfavnelser der fik hende til at gispe

efter luft. „Jeg stod lige og talte med din bror, men magen til pralhals har jeg da aldrig mødt.“

Hun så hurtigt efter Sigmund der var standset ved langilden og nu stod og skar ansigter ad Siggeir. Da hun fangede hans blik, pustede han kinderne op og lavede et par slingrende hop. Signe skyndte sig at vende sig mod Siggeir igen og aflede ham med et kys. Den store gøtakonge ville næppe synes om at blive kaldt en frø.

Siggeir gengældte villigt hendes kys og lagde så munden tæt til hendes øre.

„Mon ikke vi kan trække os tilbage nu?“ råbte han.

Signe rystede sig uvilkårligt, men nåede aldrig at svare, for i det samme blev den tunge dør for enden af hallen slået op med en sådan kraft at den hamrede mod væggen med et drøn. Al samtale forstummede brat.

På dørtærsklen stod en fremmed. Han var høj og mager, og hans ansigt var skjult af en bredskygget hat der var trukket langt ned i panden. Uden et ord og uden at nogen sansede at gribe ind, gik han målbevidst mod Barnestokken. Her standsede han, slyngede sin mørke kappe til side og trak et imponerende sværd.

Signe gispede, men lyden druknede i sværdets syngen da den fremmede svang det og drev det så dybt ind i æbletræets stamme at kun fæstet stak ud. Blå lyn snoede sig kærtegnende om fæstet og fik en række fremhævede runer til at lyse så klart og lokkende at Signe følte en stærk længsel efter at række ud efter sværdet. Røre det. Holde det. Eje det.

Den fremmede vendte sig mod hende, tog hatten af og bukkede fejende.

„Jeg ser at mange tapre og stærke krigere er samlet her,“ sagde han idet han atter rettede sig op. „Alle værdige til en plads i Valhal når tiden kommer. Dog vil kun én evne at trække sværdet fri. Ham skal det tilhøre, og han skal give det navn så det kender sin herre. Snart vil han sande at han aldrig har båret bedre våben.“

Han lod et enøjet blik glide hen over forsamlingen, satte hatten på hovedet og forlod hallen.

Stilheden varede indtil døren var faldet i bag den fremmede. Så brød en øredøvende støj løs da mere end hundrede mænd satte sig i bevægelse og tromlede frem mod Barnestokken.

Sigmund var hurtig og fik maset sig frem blandt de forreste. Det var som om sværdet kaldte på ham. Tilbød ham evig troskab, styrke og ære mod at han befriede det fra stammens greb. Han kunne allerede mærke dets tyngde i sin arm og fæstets runer mod huden i sin hånd.

En håndfuld mænd var ved at komme i slagsmål om hvem der skulle prøve først, men en rangorden indfandt sig øjeblikkelig da én af de bagvedstående forsøgte at komme forbi dem. Sigmund afventede deres anstrengelser med stigende utålmodighed, men uden bekymring. Kun én ville kunne trække det fri, og den ene var ham. Sværdet ville stadig sidde der når det blev hans tur, og kun længslen efter at holde det fik ham til at kæmpe for sin plads i stedet for at lade de andre komme til først.

Signes stemme trængte igennem fra et sted bag ham.

„Siggeir, vent!“ bad hun. „Lad os gå! Det er bare et sværd. Lad det tilkomme en anden!“

Bare et sværd? Var tøsen blevet blind?

Sigmund fik øje på dem i udkanten af flokken hvor Signe kæmpede en brav, men håbløs kamp for at trække sin dobbelt så tunge ægtemand over mod døren. Sigmunds blik gled tilbage til sværdet. Så sukkede han dybt og banede sig vej ud til sin søster og svoger.

„Det er ikke bare et sværd, Signe,“ råbte Siggeir og vristede sig fri af hendes greb. „Så du ikke runerne? Det er smedet med trolldom og er måske det mægtigste sværd i denne verden. Skulle det så ikke tilkomme den mægtigste mand?“

„Jeg må give Siggeir ret,“ afbrød Sigmund med et bredt grin. „Og derfor tilkommer sværdet mig. Gøtakongen *har* allerede fået mere end han er værdig til.“

Siggeir snurrede rundt og løftede hånden til slag, men Signe trådte endnu en gang imellem dem.

„Sigmund, lad det sidde!“ tiggede hun. „Trækkes det fri, vil Barnestokken dø. Jeg har *set* det.“

Siggeir greb hende hårdt i armen og trak hende til sig.

„Jeg bryder mig ikke om at min hustru taler som om jeg er hendes bror underlegen,“ hvædede han. „Gå hen og sæt dig! Så skal jeg bevise for dig at han kun er en storpralende hvalp.“

Han skubbede Signe til side med en bevægelse så hånlig at Sigmunds slag faldt allerede inden han havde tænkt tanken. Siggeir brasede baglæns ind i flokken hvor han trak et par mænd med sig i faldet. Sigmund fulgte efter, men netop som han ville tage fat i sin modstander for at slå ham igen, mærkede han en tung hånd på sin skulder, og hans fader dukkede op ved siden af ham.

„Gæstefreden, Sigmund,“ sagde Vølsung og standsede også sin svigersøns angreb. „At I er brødre nu giver jer ikke ret til at slå indbyrdes. Hvis I vil prøve kræfter, kan I gøre det ved legene i morgen.“

Sigmund skulede til Siggeir, men nikkede med et suk. *Forbandede politik.*

„Brug jeres kræfter på sværdet i stedet!“ opfordrede Vølsung og slog ud med hånden mod de omkringstående. „Lad de to brushoveder prøve!“

Der lød mumlende protester fra de forreste mænd, men de adlød deres konge og veg til side. Sigmund gjorde det samme, selv om synet af sværdet forstærkede længslen efter det. Hvis Siggeir havde lyst til at gøre sig til grin, skulle Sigmund være den sidste til at stå ham i vejen.

„Gæsterne først,“ knurrede han. „Og tag dig al den tid du vil være bekendt. *Jeg* har det jo resten af livet.“

„Når jeg har trukket det fri, skal du få lov at holde det et øjeblik,“ svarede Siggeir, lagde begge hænder om fæstet, stemte en fod mod Barnestokken og trak til.

¶

Signe snublede ud af flokken og kunne endelig bevæge sig så hurtigt som hun følte nødvendigt. Med Siggeirs forbitrede stemme i

ørerne og hjertet hamrende af angst, styrtede hun hen til langbordet der nu var blevet forfremmet til kvindernes udkigspost. Uden at ænse deres forskrækkede udråb langede hun ind imellem dem og snappede en steg der lå efterladt på et fad.

Derfra fór hun over til langilden, smed sig på knæ og kastede stegen ind i flammerne.

„Mægtige Odin, Alfader og stamfader,“ hulkede hun. „Jeg beder dig skåne min familie, og jeg lover at føde og opfostre dig stærke krigere hvis du bare vil lade Sigmund fejle. Lad en anden ...“ Hendes stemme tonede ud da et brøl af begejstring fortalte at Odin havde truffet sit valg. „Lad det være Siggeir!“ mumlede hun. „Han er det ikke værdig, men hellere at han trækker det fra stammen end fra Sigmunds lig.“

¶

„Jeg *sagde* jo det var mit,“ triumferede Sigmund, stillede sværdet på højkant i sin håndflade og balancerede det et øjeblik. Et vip med hånden sendte sværdet op i luften hvor han greb det med den anden hånd og svingede det behændigt.

Egentlig var det et tohåndssværd, men selv om det så både stort og tungt ud, kunne han med lethed beherske det med en enkelt hånd. Det var som om det *ønskede* at adlyde ham. Ligesom det af sig selv var gledet ud af stammen i samme øjeblik han havde lagt hånden på fæstet.

Sigmund vendte sig mod Siggeir og rakte sværdet frem imod ham.

„Vil du holde det et øjeblik?“ grinede han.

Gøtakongens ansigt var mørkt af vrede, men hans stemme var rolig:

„Lad mig købe det af dig! Jeg har aldrig set så prægtigt et sværd, og jeg vil give dig dets vægt i guld for at kunne lade det gå i arv til min søn.“

Sigmund lo højt.

„Sagde du ikke det mægtigste sværd i verden skulle tilhøre den mægtigste mand? Du havde ikke engang styrke nok til at trække

det fri. Hvordan havde du forestillet dig at du skulle kunne bære det i kamp? Gram er ikke til salg om du så tilbyder mig alt dit guld.“

„Det er naturligvis dit at gøre med hvad du vil,“ indrømmede Siggeir. „Og Gram er et passende navn. Jeg har jo allerede set at dit raseri er stærkt, og hvis der findes et sværd som kan leve op til det, så står du med det i hænderne.“

Han gnubbede sin kæbe, kastede et sidste blik på sværdet og vendte Sigmund ryggen. Kort efter forlod han hallen med en arm om Signes liv.